

SVEA HOVRÄTT
Miljööverdomstolen

DOM
2002-02-20

DM 12
Mål nr M 5939-01

Meddelad i Stockholm

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Umeå tingsrätts, miljödomstolen, dom 2001-07-13 i mål nr M 682-99,
se bilaga A

KLAGANDE

Miljö- och byggnämnden i Gällivare kommun, 982 81 GÄLLIVARE

MOTPART

F.T. , konkursbo, c/o Grönberg & Flinck
Advokatbyrå HB, Box 3316, 103 66 STOCKHOLM

Ställföreträdare

Konkursförvaltaren, advokaten **P.Å.** , samma adress

SAKEN

Föreläggande enligt miljöbalken om efterbehandling av förorenad mark

MILJÖÖVERDOMSTOLENS DOMSLUT

Med ändring av miljödomstolens dom fastställer Miljööverdomstolen Miljö-
och byggnämndens i Gällivare kommun föreläggande av den 1 september
1999, MN 1999.201-427, med den ändringen att åtgärderna skall vara slutförda
en månad från dagen för denna dom.

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 2290 103 17 STOCKHOLM	Birger Jarls Torg 2	08-700 34 00	08-700 37 93	09.00 – 11.30 12.30 – 15.00

YRKANDEN M.M. I MILJÖÖVERDOMSTOLEN

Miljö- och byggnämnden i Gällivare kommun (miljönämnden) har överklagat miljödomstolens dom och yrkat att den upphävs. Som grund för överklagandet har nämnden i huvudsak anfört att ansvarsreglerna i 10 kap. miljöbalken (MB) är oberoende av såväl vem som äger den förorenade fastigheten som konkursboets ekonomiska ställning. Miljönämnden har också kritiserat miljödomstolens resonemang som svårtolkat och oklart och menar att domen strider mot principen i 2 kap. 8 § MB om att förorenaren skall betala.

Konkursboet har bestritt ändring av miljödomstolens dom. Som grund för sin inställning har boet åberopat och i viss utsträckning vidareutvecklat vad som redovisats i den överklagade domen, i huvudsak enligt följande. Konkursboet och konkursgäldenären är skilda rättssubjekt. Ansvaret för att efterbehandla den förorenade marken vid Svensk Bilprovning i Gällivare åvilar gäldenären,

F.T. i konkurs. Konkursboet har inte fortsatt driften av gäldenärens verksamhet. Det har inte heller i övrigt bedrivit någon verksamhet eller vidtagit någon åtgärd som bidragit till föreningen av marken, vilket är en förutsättning för ansvar enligt 10 kap. MB. Förvaltningsåtgärderna i konkursen är dessutom avslutade. Konkursboet har också gjort gällande att ett eventuellt ansvar för efterbehandlingsåtgärder bör jämkas eftersom boet inte i något avseende har orsakat skadan. Dessutom saknar det tillgångar för att fullgöra de ålagda åtgärderna.

Miljööverdomstolen meddelade prövningstillstånd i målet den 18 december 2001.

MILJÖÖVERDOMSTOLENS DOMSKÄL

Miljööverdomstolen har inledningsvis att ta ställning till om konkursboet bedrivit en verksamhet eller vidtagit en åtgärd som bidragit till föreningen och som medför ansvar för efterbehandling enligt 10 kap. 2 § MB.

Av konkursboets uppgifter och handlingarna i målet framgår att boet haft rådighet över den lastbil som orsakat föroreningen. Mot miljönämndens påstående om att konkursboet orsakat skadan kan inte boet anses ha visat att läckage av diesel från lastbilen inte till någon del skett efter konkursutbrottet. Vid sådant förhållande får boet anses ha vidtagit en sådan åtgärd som avses i 10 kap. 2 § MB. Konkursboet är därför ansvarigt för efterbehandling.

Enligt bestämmelsen i 10 kap. 4 § MB skall dock alltid en skälighetsavvägning göras när omfattningen av efterbehandlingsansvaret bestäms. Av bestämmelsen framgår att det bl.a. skall beaktas om en verksamhetsutövare visar att han bidragit till föroreningen endast i begränsad mån.

Miljööverdomstolen kan i målet inte finna att konkursboet har visat att den förorening som uppkommit efter konkursutbrottet varit begränsad på ett sådant sätt att det bör påverka bedömningen. Det saknas även i övrigt skäl att minska de krav som ställts genom miljönämndens föreläggande. Det är fråga om efterbehandlingsåtgärder som är relativt begränsade till omfång och kostnad och de kan inte anses vara oförenliga med konkursen som ett likvidationsförfarande. Sammanfattningsvis finner därför Miljööverdomstolen att miljö- och byggnämndens föreläggande bör fastställas. Tidpunkten för när åtgärderna skall vara utförda bör dock skjutas fram.

Domen får enligt 23 kap. 8 § miljöbalken inte överklagas.

Ulf Bjällås

Roland Halvorsen

Henrik Runeson

Liselotte Rågmark

I avgörandet har deltagit hovrättslagmannen Ulf Bjällås samt hovrättsråden Roland Halvorsen, referent, Henrik Runeson och Liselotte Rågmark. Enhälligt.

KLAGANDE

F.T. , konkursbo, c/o Schürmann & Grönberg
Advokatbyrå KB, Box 7418, 103 91 STOCKHOLM
Ombud: advokaten P.Å. , samma adress

MOTPART

Miljö- och byggnämnden i Gällivare kommun, 982 81 GÄLLIVARE

ÖVERKLAGAT BESLUT

Länsstyrelsens i Norrbottens län beslut 1999-10-01, nr 25-10593-99

SAKEN

Föreläggande om efterbehandling av förorenat område.

DOMSLUT

Med ändring av det överklagade beslutet undanröjer miljödomstolen Miljö- och byggnämndens i Gällivare kommun delegationsbeslut den 1 september 1999, MN 1999.201-427.

YRKANDEN I MILJÖDOMSTOLEN

F.T. , konkursbo (konkursboet) har yrkat att miljödomstolen undanröjer det delegationsbeslut som Miljö- och byggnämnden i Gällivare kommun meddelat den 1 september 1999.

Miljö- och byggnämnden i Gällivare kommun har bestritt ändring.

DOMSKÄL

Konkursboet har till stöd för överklagandet anfört bl.a. följande.

F.T. har sedan 1996 bedrivit enskilda firman F.T. Schakt, vars verksamhet bestått i att utföra körningar åt åkeri- och transportföretag. Verksamheten har bedrivits i Stockholmsregionen. Efter egen ansökan försattes F.T. i konkurs 1999-07-22 vid Sollentuna tingsrätt.

Konkursbeslutet jämte övriga handlingar från Sollentuna tingsrätt tillställdes konkursboet 1999-07-29. Kontakt etablerades samma dag med J.S. på Consultor AB som skött firmans bokföring. J.S. uppgav bl.a. att firmans verksamhet hade upphört samt att det i verksamheten fanns en eller två lastbilar som F.T. leasat eller förvärvat med förbehåll om återtaganderätt. Inledande samtal med F.T. ägde rum 1999-08-02, varvid denne uppgav att firmans verksamhet hade upphört före konkursbeslutet och att de fordon han förfogade över utgjordes av en Scania lastbil som han förvärvat av FöreningsSparbanken Finans AB med förbehåll om återtaganderätt, samt en Skoda Pick-Up som han leasat av VW Finans. Dessa fordon skulle enligt F.T. finnas på Slipersvägen 8 i Solna respektive hemma hos honom i Gällivare.

Konkursförvaltningen erhöll 1999-08-09 ett fax från L.J. på Provinsbanken Finans, utvisande att F.T. förvärvat det i ärendet aktuella fordonet, en lastbil Scania T142E 6X4 38 årsmodell 1987 med registreringsnummer ("Fordonet"), med förbehåll om återtaganderätt för Provinsbanken Finans. Konkursförvaltningen sökte därefter F.T. vid upprepade tillfällen, men kunde ej nå denne förrän 1999-08-23 eftersom han ändrat mobiltelefonnummer. Det nya numret erhöles efter samtal med J.S. 1998-08-20. Vid nämnda samtal 1999-08-23 uppgav F.T. att fordonet var uppställt på Svensk Bilprovning i Gällivare. Efter kontakter med Länna Handelshus och Fordonskammaren kunde konkursboet konstatera att fordonet ej representerade något övervärde. Med anledning härav tillskrev konkursboet Provinsbanken Finans 1999-08-30 och meddelade att konkursboet ej gjorde några anspråk på eller ansvarade för fordonet, samt informerade Provinsbanken Finans om var fordonet fanns.

Konkursboet kontaktades 1999-08-31 av T.J. på Gällivare kommun, som uppgav att fordonet var uppställt vid industrihuset i Gällivare samt att fordonet läckte diesel och därför förorenade mark tillhörig kommunen. Skriftväxling ägde därefter rum

med Gällivare kommun samt kontaktades Provinsbanken Finans vid upprepade tillfällen. Fordonet skall nu ha återtagits av Provinsbanken Finans.

Till följd av den förening som ägt rum förelades konkursboet 1999-09-01 av Miljö- och byggkontoret i Gällivare kommun att efterbehandla det förorenade området. Genom beslutet kom det till konkursboets kännedom att F.T. redan 1999-08-09 förelagts att efterbehandla området samt att denne först 1999-08-27 avhörtts till Gällivarekommun och därvid meddelat att han ej förfogade över fordonet. Konkursboet har där efter överklagat Miljö- och byggkontorets beslut till Länsstyrelsen i Norrbottens län, som avslagit överklagandet.

Enligt 10 kap 2 § miljöbalken skall den som har bedrivit verksamhet eller vidtagit åtgärd som har bidragit till förening ansvara för efterbehandling av det förorenade området.

Konkursboet konstaterar att verksamheten i F.T. enskilda firma F.T. Schakt, vilken bedrivits i Stockholmsregionen, hade upphört när konkursbeslutet meddelades 1999-07-22. Konkursboet har således aldrig bedrivit någon verksamhet och kan därför inte av denna anledning anses ha bidragit till föreningen.

Frågan är då om konkursboet vidtagit någon åtgärd som bidragit till föreningen. Som nämnts ovan har det först 1999-08-23 kommit till konkursboets kännedom att fordonet över huvud taget funnits i Gällivare. Fordonet hade då, eftersom F.T. förelades att åtgärda föreningen 1999-08-09, läckt diesel i minst två veckor. Det förhållandet att fordonet befunnits i Gällivare och uppställt vid industrihuset kan inte tillskrivas någon av konkursboet vidtagen åtgärd, varför konkursboet inte heller av denna anledning kan anses ha bidragit till föreningen. Efter konkursbeslutet har konkursboet visserligen haft kontakter med andra avseende fordonet, men av naturliga skäl är ett konkursbo helt beroende av de uppgifter som lämnas av konkursgäldenären. Som framgått ovan under "konkursutredningen" har konkursboet vidtagit de åtgärder som rimligen kunnat begäras av konkursboet för att omhänderta F.T. bo.

Konkursboet är således av uppfattningen att någon annan än konkursboet bär ansvaret för den uppkomna skadan. Att ansvaret för en sådan skada kvarstår till dess att skadan avhjälpes framgår av 2 kap 8 § miljöbalken och prop. 1997/98:45 s 26 Del 2; ansvaret har således inte övergått till konkursboet. Däremot uttalas i nämnda förarbeten att det kan vara mer kostnadseffektivt att någon annan än den ansvarige vidtar de faktiska åtgärderna för att avhjälpa den uppkomna skadan, även om det är den ansvarige som slutligen får stå för kostnaden härför. Det är därför av betydelse att notera att konkursboet saknar tillgångar. Vid sådant förhållande framgår av prop. 1997/98:45 s 119 Del 2 att det är den som bär ansvaret för skadan som bör föreläggas att vidta de avhjälpande åtgärderna.

Med hänsyn till vad som angivits ovan kan det inte åligga konkursboet att svara för efterbehandling av det förorenade området.

I sammanhanget skall poängteras den självklarhet att ett konkursbo är ett självständigt rättssubjekt i förhållande till en konkursgäldenär. I den mån miljödomstolen finner att det är F.T. som har vidtagit åtgärd som har bidragit till föreningen är det därför konkursgäldenären, dvs. F.T. i konkurs, som har att svara för efterbehandlingen av det förorenade området samt kostnaderna härför.

Det kan som ostridigt konstateras, att av F.T. med äganderättsförbehåll innehavd lastbil läckt diesel och därigenom förorenat mark tillhörig annan. Av allt att döma har detta skett innan F.T. försattes i konkurs den 22 juli 1999. F.T. konkursbo har därefter förelagts enligt 26 kap 9 § miljöbalken att sanera marken.

En absolut förutsättning för ett föreläggande enligt 26 kap 9 § miljöbalken om sanering på grund av bestämmelsen i 10 kap 2 § miljöbalken, är att den mot vilken föreläggandet riktas "bedriver eller har bedrivit en verksamhet som bidragit till eller vidtagit en åtgärd som bidragit till föreningen" (jfr RÅ 1998 ref. 26). Ett föreläggande av angivet slag kan således bara riktas mot någon som bedriver eller har bedrivit någon verksamhet av angivet slag eller på annat sätt vidtagit åtgärd som bidragit till föreningen.

När det gäller det av Gällivare kommun åberopade rättsfallet NJA 1984 sid. 602 kan konstateras att detta var fråga om ett konkursbo som fortsatte verksamheten och därför helt klart hade omfattats av ansvaret enligt 10 kap 2 § miljöbalken (ehuru HD:s ställningstagande då grundades på det förhållandet att HD i allt väsentligt saknade befogenhet att överpröva förvaltningsbeslut).

Även i RÅ 1997 ref. 12 I förutsatte ansvar att det var fråga om att den mot vilken föreläggandet riktats hade bedrivit verksamhet (i detta fall förvaring av miljöfarligt avfall i anläggningar på en förvärvad fastighet). Däremot upphävdes i RÅ 1998 ref. 26 ett motsvarande föreläggande mot en fastighetsägare, med den motiveringen att "en första förutsättning för ett föreläggande (...) skall få meddelas är att det kan riktas mot någon som utövar en verksamhet". I det senare fallet kunde det nämligen inte uteslutas, att avfallet (drivmedel) redan, då fastigheten förvärvades, runnit ut från den då aktuella anläggningen och förorenat marken, varför det inte längre kunde vara fråga om verksamhet bestående i förvaring av miljöfarligt avfall.

Även i koncessionsnämnden för miljöskydds mål nr 262-409-97 grundades konkursboets ansvar på att konkursboet, genom att ha de faktiska och rättsliga möjligheterna att disponera över avfallet, utövat miljöfarlig verksamhet som förvarare av detsamma. Detta är dock inte tillämpligt i förevarande fall, eftersom konkursboet varken haft de rättsliga eller faktiska möjligheterna att disponera över något avfall, redan av det skälet att dieseloljan förorenat en fastighet som konkursboet inte disponerat över. F.T. konkursbo kan således inte anses som förvarare av avfallet (jfr även RÅ 1998 ref. 26).

F.T. konkursbo har således och såsom tidigare redogjorts för, aldrig bedrivit någon verksamhet som bidragit till föreningen. Konkursboet har inte heller på annat sätt vidtagit någon åtgärd som bidragit till föreningen.

Gällivare kommuns och länsstyrelsens beslut kan dock möjligen vara grundade på att ett konkursbo alltid skall räknas som utövare av miljöfarlig verksamhet, om konkursgäldenären bedrivit denna typ av verksamhet, oavsett om konkursboet självt utövat någon sådan verksamhet eller ej. Ett konkursbo är emellertid ett självständigt rättssubjekt i förhållande till konkursgäldenären. Något ansvar för skador vållade av konkursgäldenären kan inte med automatik övervältras på konkursboet, oavsett om det är fråga om ansvar

för sakskadorna, personskador eller miljöskador. Eftersom konkursboet inte bedrivit någon sådan verksamhet som förutsätts för ansvar enligt 10 kap 2 § miljöbalken är föreläggandet således inte lagligen grundat.

Miljö- och byggnämnden har anfört följande.

F.T. meddelades råd 1999-08-09 om att åtgärda skadan. Han förelades inte. Då det visade sig att han haft ett företag som gått i konkurs förelades istället konkursboet att åtgärda skadan.

I NJA 1984 sid. 602 finns ett mål som behandlar en liknande frågeställning. Visserligen rör det där sig om ett konkursbo som fortsätter att driva en verksamhet efter att konkursen är ett faktum men där slogs fast att det inte var fel att konkursboet ålades att transportera bort avfall som uppkommit innan konkursen. Konkursboet fick alltså ta ansvar för den tidigare verksamhetens avfall. Samma princip bör användas i detta mål. Det sägs vidare att "Man torde knappast heller kunna invända att ett saneringsbeslut som riktas mot ett konkursbo skulle kunna stå i sådan strid mot grundläggande konkursrättsliga principer att det inte skulle kunna godtas".

I ett mål i Koncessionsnämnden för miljöskydd, mål nr 262-409-97 sägs att "inget annat framkommit än att bolagets konkursbo nu har de rättsliga och faktiska möjligheterna att disponera över avfallet. Konkursboet får därmed anses utöva miljöfarlig verksamhet som förvarare av avfallet".

Med ovan angivna mål som stöd hävdas att konkursboet i detta fall kan räknas som en utövare av miljöfarlig verksamhet. Därav följer med stöd av 2 kapitlet 8 § Miljöbalken en skyldighet för konkursboet att avhjälpa den uppkomna skadan.

Konkursboet menar att de inte har bedrivit någon verksamhet eller på annat sätt vidtagit någon åtgärd som bidragit till föreningen. Konkursboet menar att de inte skall behöva ersätta skador som uppstått i mark från den tidigare verksamheten och menar att boet inte har något ansvar. Alla övriga företag som har ekonomiska krav på det konkursade företaget har vänt sig till konkursboet för att få ut sina pengar. Mark som har blivit förorenad måste rätteligen också räknas in som en skuld då det kostar pengar att sanera och återställa marken. Därför ställs kraven på åtgärd mot konkursboet.

I Svensk Juristtidning (1998 sid. 875-895) tar jur.kand. Jan Darpö upp frågan om ansvaret för miljöskador enligt miljöskyddslagen och miljöbalken. "I många fall är de fastigheter som ingår i ett konkursbo belastade med ansamlingar av avfall och kemikalier. I enlighet med den definition som ges av miljöfarlig verksamhet i 1 § ML jämställs boet

med markägare i dessa situationer (förvaringsfall) och betraktas därför som verksamhetsutövare under tiden för konkursen. Därmed kan krav på bortfraktande och i viss mån eterbehandling ställas direkt på konkursboet. Detta har gällt även i de fall då konkursförvaltaren valt att inte fortsätta den aktiva verksamheten och oavsett om det funnits tillräckliga medel för sådana åtgärder/.../ Motsvarande resonemang bör också gälla när 'verksamheten' givit upphov till förorening av mark eller vatten, eftersom bestämmningen av 'verksamhetsutövare' i 90 kap 2 § görs med en identisk beskrivning".

Konkursboet kan inte friskriva sig från sitt ansvar som åligger dem enligt miljöbalken och är därför skyldiga att efterbehandla det skadade markområdet.

Miljödomstolen gör följande bedömning

Den förorening som det är fråga om har ostridigt uppkommit efter miljöbalkens ikraftträdande. Frågan skall alltså bedömas enligt miljöbalkens regler. I miljöbalken finns bestämmelser om förorenade områden i 10 kap. I 10 kap 1 § stadgas att kapitlet är tillämpligt på mark- och vattenområden samt byggnader och anläggningar som är så förorenade att det kan medföra skada eller olägenheter för människors hälsa eller miljön. Ansvarig för efterbehandlingen är enligt 10 kap 2 § den som bedriver eller har bedrivit en verksamhet eller vidtagit en åtgärd som bidragit till föroreningen (verksamhetsutövaren). Kan inte någon verksamhetsutövare utföra eller bekosta efterbehandlingen är - under vissa angivna förhållanden - den som förvärvat den förorenade fastigheten ansvarig för efterbehandlingen. Reglerna - som i huvudsak är en kodifikation av den praxis som tidigare gällde - innebär sammanfattningsvis att efterbehandlingsansvaret kan åvila dels den som utövar eller utövat den verksamhet som gett upphov till föroreningen, dels vissa förvärvare av den förorenad fastigheten.

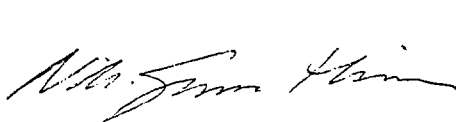
De uppgifter om sakförhållandena som lämnats av konkursboet har inte ifrågasatts och får därför läggas till grund för bedömningen. I målet är fråga om efterbehandling av ett område som förorenats av diesel som läckt ut från en lastbil som disponerats av konkursgäldenären. Föroreningen är inte belägen på någon fastighet som ägts eller disponerats av konkursgäldenären och som boet vid konkursutbrottet har tagit vård om. Omständigheterna är därmed inte sådana konkursboet haft att ansvara för efterbehand-

lingen av det förorenade området. Det har sålunda inte funnits grund för att förelägga konkursboet att svara för efterbehandlingen och föreläggandet skall därför undanröjas.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga 2.

Överklagande ställt till Miljööverdomstolen ges in till Umeå tingsrätt, miljödomstolen, senast den 3 augusti 2001. Prövningstillstånd krävs.

På miljödomstolens vägnar

Nils-Gunnar Elisson

Erik Marell

I detta avgörande (enhälligt) har deltagit rådmannen Nils-Gunnar Elisson och miljörådet Erik Marell.

LÄNSSTYRELSEN I
NORRBOTTENS LÄN

Bilaga 1

BESLUT

1999-10-01

4.10 1 (3)
25-10593-99 ✓

F.T. konkursbo

c/o Schürmann & Grönberg Advokatbyrå KB
Advokaten P.Å.
Box 7818
103 91 STOCKHOLM

delgivningskvitto

Vidi:
MA

Ert överklagande av Miljö- och byggnämndens i Gällivare kommun delegationsbeslut den 1 september 1999, MN 1999.201-427

Beslut

Länsstyrelsen avslår överklagandet.

Redogörelse för ärendet

Miljö- och byggnämnden har den 9 augusti 1999 meddelat F.T. , såsom ägare till en uppställd lastbil som läckte diesel vid bilprovningen i Gällivare, följande råd med stöd av 26 kap 1 § miljöbalken (MB). "Ni ska före 25 augusti ha åtgärdat marken på så sätt att inga spår av diesel från ert fordon går att hitta på platsen".

Därefter har framkommit att F.T. haft en enskild firma, F.T. Schakt, som gått i konkurs. Konkursförvaltare är P.Å. på Schürmann & Grönberg Advokatbyrå KB.

Miljö- och byggnämnden har förelagt F.T. konkursbo med stöd av 26 kap 9 § MB att senast den 1 oktober 1999 sanera marken som blivit förorenad där dieselolja läckt ut.

F.T. konkursbo har överklagat miljö- och byggnämndens beslut och yrkat att länsstyrelsen undanröjer beslutet. Till grund för yrkandet har konkursboet anfört att boet ej bedrivit verksamhet eller vidtagit åtgärd som bidragit till föroreningen av marken vid industrihuset i Gällivare.

Motivering

Ansvar för efterbehandling av förorenade områden, byggnader och anläggningar är reglerat i 10 kap MB. Efterbehandlingsansvaret innebär enligt 10 kap 4 § MB att den ansvarige i skäligen omfattning ska utföra eller bekosta de efterbehandlingsåtgärder som på grund av föroreningar behövs för att förebygga, hindra eller motverka att skada eller olägenhet uppstår för människors hälsa eller miljön.

Enligt 10 kap 2 § MB ska den som har bedrivit verksamhet eller vidtagit en åtgärd som har bidragit till förorening ansvara för efterbehandling av det förorenade området.

I samband med att miljöbalken trädde i kraft den 1 januari 1999 upphävdes miljöskyddslagen (ML). Enligt 5 § ML gällde att utövaren av miljöfarlig verksamhet skulle vidta de skyddsåtgärder, åla den begränsning av verksamheten och iaktta de försiktighetsmått i övrigt som skäligen kunde fordras för att förebygga eller avhjälpa olägenhet. I rättspraxis har ett konkursbo ansetts utöva miljöfarlig verksamhet som förvarare eftersom konkursboet haft de rättsliga och faktiska möjligheterna att disponera över avfallet. Boet har därför ansetts som rätt adressat för föreläggande att transportera bort avfallet. (Koncessionsnämndens mål nr 262-409-97)

I det nu aktuella ärendet gäller frågan om konkursboet även har ansvar för efterbehandling av det område som blivit förorenat. Av 2 kap 8 § MB framgår att alla som bedriver eller har bedrivit en verksamhet eller vidtagit en åtgärd som medfört skada för miljön ansvarar till dess skadan har upphört för att denna avhjälpas i den omfattning det kan anses skäligt enligt 10 kap.

I propositionen (1997/98:45) till MB framgår att målet med MB är att främja en hållbar utveckling och att en hälsosam och god livsmiljö ska tillförsäkras även kommande generationer. Miljöbalken ska därför ses som en samordnad, skärpt och bredad miljölagstiftning.

Mot bakgrund av den praxis som finns beträffande konkursboets ansvar enligt miljöskyddslagen och med hänsyn till miljöbalkens intentioner anser länsstyrelsen att konkursboets ansvar enligt miljöbalken inte är snävare än vad som gällde enligt miljöskyddslagen. Länsstyrelsen anser därmed att konkursboet är en sådan verksamhetsutövare som avses i miljöbalkens allmänna hänsynsregler. Konkursboets ansvar ska sålunda även omfatta efterbehandling enligt 10 kap 2 § MB av det område som har blivit förorenat.

Länsstyrelsen avslår överklagandet.

Hur man överklagar

Detta beslut kan överklagas hos Miljödomstolen i Umeå. I bilagan finns närmare upplysningar om hur man gör.

De som deltog i beslutet

Beslut i detta ärende har fattats av länsassessorn Berne Lorefors efter föredragning av länsassessorn Inger Fältros. I den slutliga utformningen av beslutet har även miljöingenjör Mats Aunes deltagit.

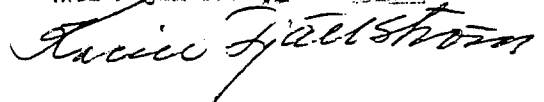

Berne Lorefors

Inger Fältros

Bilaga:
Hur man överklagar

Kopia till:
✓ Miljö- och byggnämnden i Gällivare kommun
✓ Rättssekretariatet

Fotokopierats överensstämmande
med original i kopian:

Delegationsbeslut

Datum: 990901

Konkursbo i:
FT

Schürmann & Grönberg Advokatbyrå KB
Box 7418
103 91 Stockholm

Förorening av mark vid industrihuset i Gällivare

En lastbil Scania T142 E 6x4 38 av 87- års modell med registreringsnummer som är registrerad på FT har läckt dieselolja vid bilprovningen i Gällivare. Marken där lastbilen står är asfaltsbelagd. Dieselolja har trängt ner genom asfalten och förorenat marken. Enligt 10 kapitlet 2 § Miljöbalken är det den som bedriver den verksamhet som ger upphov till skada ansvarig för att efterbehandla skadan. I detta fall har skadan åstadkommits genom att lastbilen har stått på platsen och läckt diesel.

En uppmaning till FT att sanera marken där lastbilen står skickades den 9 augusti. FT hörde av sig den 27 augusti och berättade att han inte förfogade över fordonet utan hänvisade till konkursförvaltaren som enligt FT heter MD

Kontakt togs med MD som kunde berätta att konkursförvaltare var PA på Schürmann & Grönberg Advokatbyrå KB.

Med stöd av 26 kap 9 § Miljöbalken föreläggs konkursboet i FT :

- att senast den 1 oktober 1999 sanera marken som blivit förorenad där dieselolja läckt ut. Asfalten måste brytas upp och den förorenade jorden måste transporterats till lämplig efterbehandlingsanläggning.
- att fylla igen den uppgrävda marken samt asfaltera platsen för skadan.

Föreläggandet gäller utan hinder av förd klagan (26 kap 26 § Miljöbalken).

Recab (det lokala renhållningsbolag) har en behandlingsplatta för förorenade massor, telefon 0970-77700 och kan vara behjälpliga att åtgärda själva skadan.

Om inte föreläggandet följs kan miljö- och byggnämnden med stöd av 26 kap 17 § Miljöbalken komma att vända sig till kronofogdemyndigheten och ansöka om verkställighet av föreläggandet.

Åke Israelsson
Miljöinspektör

Bifogat: Hur man överklagar

Kopia till: - - FT